

Arrest

nr. 63 859 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, dient op 30 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 juni 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Op 17 juni 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 27 juli 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 8 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene meent dat hij in aanmerking komt voor regularisatie op basis van zijn ononderbroken verblijf van 7 jaar, werk en duurzame lokale verankering, wat overeenstemt met de criteria 2.8A en/of 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, die stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en/of 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 02.08.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en/of 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 22.05.2003 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands geleerd heeft, gewerkt heeft, een vriendenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 22.05.2003, die afgesloten werd op 22.02.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de VBC. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 24.03.2006 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij in zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Na een grondige studie van het administratief dossier dienen wij vast te stellen dat de situatie van betrokkene niet overeenstemt met een van de prangende humanitaire situaties zoals begrepen onder de punten 2.1 tot en met 2.7 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te geven. De loutere vermelding dat men zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor persoonlijke vervolging, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en dat er redenen van onverwijderbaarheid zijn, maar hij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 02.08.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland

Betrokkene HAALT AAN dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Whatelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in hoger genoemd instructies, te blijven toepassen.

- Betrokkene meent dat hij in aanmerking komt voor regularisatie op basis van zijn ononderbroken verblijf van 7 jaar, werk en duurzame lokale verankering., wat overeenstemt met de criteria 2.8A en/of 2.8 van de vernietigde instructies. Betrokkene voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen. De aanvraag moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 02.08.2010, dus niet tijdens de hoger vermelde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A of 2.8B.*

- Het feit dat betrokkene sinds 22 mei 2003 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands geleerd heeft, gewerkt heeft, een vriendenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunne het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 . 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980*

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State "de ongedateerde 'instructie' van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet".

In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Zij stelt dat verzoekers' geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om hun aanvraag in te dienen in België. In haar beslissing om de ontvankelijkheid te motiveren verwijst dienst vreemdelingenzaken uitdrukkelijk naar de instructie en naar het feit dat verzoeker, niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot de termijnen dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen
- Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn
- De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asiel-procedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkele de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat doordat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag van verzoeker : onontvankelijk is omdat verzoeker" niet voldoet" aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19.07.2009, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is een miskennis van het begrip " buitengewone omstandigheden" zoals voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet omdat zij verwijst naar de instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verzoeker toepassing vroeg in zijn nieuwe aanvraag van artikel negen bis van de Vreemdelingenwet.

Het volstaat dan ook niet om in de beslissing te verwijzen naar het niet indienen van de aanvraag tot regularisatie binnen de voorziene periode van de instructie van 19 juli 2009, waardoor de aanvraag zou onontvankelijk zijn.

Dit is niet de grond voor de huidige aanvraag. Het verzoekschrift vangt als volgt aan;

Verzoekschrift houdende aanvraag tot machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden door een vreemdeling ; artikel negen bis van de Vreemdelingenwet.

-schending van artikel 3 van het EVRM -redenen van onverwijderbaarheid -humanitaire en duurzame bindingen -nieuwe regels instructies 19 juli 2009

De aanvraag is ingediend conform artikel negen bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/80 zoals zeer duidelijk vermeld werd.

De nieuwe regels instructies 19 juli 2009 zijn slechts een richtlijn, die mee vermeld wordt doch niet de basis waarop de aanvraag is ingediend.

Indien de DVZ de aanvraag afwijst dient zij evenwel te motiveren waarom de bijzondere omstandigheden in het verzoekschrift niet als afdoende worden beschouwd om de aanvraag in overweging te willen nemen.

Dit is evenwel niet gebeurd.

Er wordt volkomen onterecht alleen verwezen naar de vernietigde instructies.

Dat er niet geantwoord wordt op tal van aangebrachte argumenten zoals onder meer de prangende humanitaire omstandigheden waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen.

De mogelijkheden tot tewerkstelling. Artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers verzoeker heeft bovendien ook weet van andere vreemdelingen die zich in dezelfde omstandigheden als hen bevonden en wel een positieve beslissing kregen omtrent hun regularisatie-aanvraag. Dat verzoeker hiervoor verwijst naar de beslissingen voor zowel mijnheer D. H. P. als mijnheer G.B. R. bevonden zich in exact dezelfde situatie als verzoeker en kregen wel een ontvankelijke beslissing zelfs gegronde beslissing.

Dat gelijke gevallen gelijk dienen behandeld te worden en het kennelijk onredelijk is om in het ene geval de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren en in het andere geval onontvankelijk. Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en eveneens een schending van het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enig middel poneert verzoeker een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, met in acht name van de ter zake geldende regelgeving, heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

'De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, hoeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene meent dat hij in aanmerking komt voor regularisatie op basis van zijn ononderbroken verblijf van 7 jaar, werk en duurzame lokale verankering, wat overeenstemt met de criteria 2.8.A en/of 2.8.B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, die stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en/of 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 02.08.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en/of 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Het feit dat betrokkene sinds 22.05.2003 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands geleerd heeft, gewerkt heeft, een vriendenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 22.05.2003, die afgesloten werd op 22.02.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de VBC. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 24.03.2006 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure -namelijk 2 jaar en 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij in zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen slaven. Na een grondige studie van het administratief dossier dienen wij vast te stellen dat de situatie van betrokkene niet overeenstemt met een van de

prangende humanitaire situaties zoals begrepen onder de punten 2.1 tot en met 2.7 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te geven. De loutere vermelding dat men zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor persoonlijke vervolging, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en dat er redenen van onverwijderbaarheid zijn, maar hij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een miskennis van het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, inhoudt omdat zij verwijst naar de instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Verzoeker meent verder dat de beslissing een schending van het gelijkheidsbeginsel zou uitmaken.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers kritiek geenszins de nietigverklaring kan verantwoorden van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat het verzoek dat werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 onontvankelijk is, om reden dat : "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden

Artikel 9bis §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voor de beoordeling of er al dan niet sprake is van 'buitengewone omstandigheden', beschikt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire appreciatiebevoegdheid, die in casu werd toegepast.

Dat in de bestreden beslissing wordt meegedeeld dat betreffende de criteria 2.8A en 2.8B van de instructies van 19.07.2009 niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden om reden dat de aanvraag niet werd ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot en met 15.12.2009, doet geen afbreuk aan de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen van zijn aanvraag geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden wegens de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden.

Deze motieven stemmen ook overeen met de constante rechtspraak van de Raad van State nopens de draagwijdte van het begrip 'buitengewone omstandigheden':

"Overwegende dat artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat artikel 9, derde lid, evenwel bepaalt dat het hem in buitengewone omstandigheden wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd; dat deze buitengewone omstandigheden niet mogen verward worden met de argumenten die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen;

Overwegende dat de toepassing van artikel 9, derde lid, met andere woorden een dubbel onderzoek inhoudt, met name (1) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, en (2) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft; dat wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt; dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij moest nagaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden; dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat;"

(R.v.St. nr. 109.214 van 12 juli 2002; R.v.St. nr. 159.913 van 12 juni 2006; R.v.St. nr. 164.173 van 27 oktober 2006; R.v.St. nr. 166.201 van 20 december 2006)

Zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, maken de door verzoeker in zijn aanvraag opgeworpen elementen geen buitengewone omstandigheden uit.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing, in zoverre verzoeker zich in zijn aanvraag beroepen had op de criteria 2.8 A van de instructie van 19.07.2009, gerepliceerd dat verzoeker zich hier niet op kan beroepen aangezien zijn aanvraag werd ingediend buiten de voorziene termijn.

De instructies van 19.07.2009 erkennen een criterium 2.8 voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 waarbij ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking zal komen voor een regularisatie.

De aanvraag van verzoeker werd niet ingediend in de voor dit criterium voorzien periode, maar pas op 05.08.2010, waardoor de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat betrokkene niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden om zich te kunnen beroepen op de criteria voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructies dd. 19.07.2009.

Hierbij weze benadrukt dat indien zou worden geoordeeld dat het onredelijk zou zijn de aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat zij is ingediend buiten de termijn van de instructie - hetgeen duidelijk niet het hoofdmotief van de beslissing uitmaakt -, zulks zou impliceren dat elke aanvraag waarin de vreemdeling zich beroept op het criterium 2.8A of 2.8B van de instructie aldus ontvankelijk zou dienen te worden verklaard en zodoende aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid elke beoordelingsmarge nopens het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden wordt ontnomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard nu de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden betreffen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid elk element dat verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onderzocht, doch werd er vastgesteld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Daarenboven merkt de verwerende partij nog op dat zelfs indien verzoekers kritiek alsdat de gemachtigde niet vermocht te verwijzen naar de criteria dd. 19.07.2009 om reden dat deze werden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht, redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden, (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en

conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel inclus.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoeker zijn enig middel niet kan worden aangenomen. “.

2.1.3.1. Waar verzoeker in een eerste grief verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 waarbij de instructies van 19 juli 2009 worden vernietigd en hierbij schijnt te suggereren dat de bestreden beslissing verzoeker ten onrechte vrijstelt van het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen belang toont bij deze grief nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aantoont. De onontvankelijkverklaring vloeit in casu voort uit voormelde wettelijke bepaling en niet uit de toepassing van de vernietigde instructie.

Bovendien heeft verzoeker geen belang bij de grief dat hij de bestreden beslissing verwijt te verwijzen naar criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie die niet worden toegepast omdat de aanvraag niet werd ingediend in de nuttige periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009. Zoals verzoeker stelt kan geen rekening gehouden worden met bepalingen uit de instructie die de ontvankelijkheid raken indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Ontvankelijkheidsgronden uit een instructie vermogen niet aan de ontvankelijkheidsgronden voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te raken. De redenering dat de instructie bepaalde elementen, zoals de lange duur van een asielpprocedure en een duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheden aanziet, kan niet gevolgd worden en berust op een verkeerde lezing van de instructie van 19 juli 2009. Zolang verzoeker niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aantoont, toont hij geen belang bij de grief dat de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie niet onderzocht werden.

Voorts bepaalt artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt bestaat er wel degelijk een onderscheid tussen de elementen die de gegrondheidsfase raken en elementen die de ontvankelijkheidsfase raken en voorafgaandelijk aan de gegrondheidsfase worden onderzocht.

In casu oordeelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als buitengewone omstandigheden aanhaalt:

- ononderbroken verblijf van zeven jaren,
- in aanmerking komen voor werk,
- in aanmerking komen voor regularisatie op basis van duurzame lokale verankering door zijn sociale banden in België, kennis van één van de landstalen en de bereidheid om te werken.

- andere prangende humanitaire situaties, door verzoeker niet gepreciseerd in het onderscheid dat hij maakte en wat hij beschouwde als buitengewone omstandigheden.

Bijgevolg is het kennelijk redelijk dat de verwerende partij besluit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

Voorts heeft verzoeker bij zijn uiteenzetting "*argumenten ten gronde*" verwezen naar zijn asielaanvraag waar hij verkeerde identiteitsgegevens doorgaf, naar zijn langdurig verblijf, zijn integratie, zijn werk, kennissen en vrienden, naar het gegeven dat hij bijdraagt aan de maatschappij en nooit een inbreuk tegen de openbare orde pleegde, cursussen volgde en Nederlands spreekt.

Dit zijn elementen die de gegronde fase raken en waar de bestreden beslissing op antwoordt, ook al was dit antwoord niet nodig, gelet op het ontbreken van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Waar verzoeker in zijn aanvraag verwijst naar zijn vrees voor persoonlijke vervolging en stelt dat een terugkeer de schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt antwoordt de bestreden beslissing op niet kennelijk onredelijke wijze dat verzoeker geen nieuw element toevoegt aan de asielaanvraag die is afgewezen enerzijds en anderzijds geen begin van bewijs bijbrengt dat wijst op het mogelijke bestaan van een situatie in de zin van artikel 3 EVRM. Een loutere algemene bewering kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook dit is redelijk en correct.

Derhalve dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.1.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing niet had mogen motiveren aan de hand van de vernietigde instructie.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van de criteria zoals omschreven in de instructies van 19 juli 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Gegevens zoals de lange duur van een asielaanvraag en duurzame lokale verankering zijn geen buitengewone omstandigheden maar zijn elementen die de gegrondheid van een aanvraag betreffen en die in het licht van het gegrondheidsonderzoek, ook al zijn deze dezelfde als voorzien in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, als criteria mogen aangewend worden. De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen haar zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Waar zij binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie herneemt als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij noch het legaliteitsbeginsel, noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State. De verwijzing naar de instructie maakt de bestreden beslissing niet onwettelijk. Voorts verwijst de Raad naar hetgeen voorafgaat en toont verzoeker geen belang bij de grief dat de vernietigde instructie een ontvankelijkheidsvoorwaarde toevoegt aan het wettelijk bepaalde in artikel 9bis, zolang hij niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aantoont. Immers, zo het wettelijk niet toegelaten is door middel van een instructie ontvankelijkheidsvoorwaarden toe te voegen aan hetgeen in de wet is voorzien, ontslaat dit gegeven verzoeker niet van de plicht buitengewone omstandigheden aan te tonen indien hij zijn aanvraag in België indient.

Met betrekking tot de gegrondheid komt het de verwerende partij toe te oordelen welke criteria hij in aanmerking neemt om de gunstmaatregel, het verlenen van een machtiging tot verblijf, toe te kennen. Verzoeker toont met deze stelling geen schending van de motiveringsplicht aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing op alle aangehaalde elementen antwoordt, ook al diende ze dit niet te doen, gelet op het gebrek van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker toont niet aan dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande.

2.1.3.4. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen wijst de Raad erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

2.1.3.5. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering dat hij niet op dezelfde wijze zou zijn beoordeeld als andere *“geregulariseerden”*. Hij verwijst naar namen van personen die zich in een identieke situatie zouden bevinden maar toont dit voor het overige niet aan met enig concreet element. Het komt de Raad niet toe andere individuele gevallen te gaan betrekken in huidige zaak. Dergelijke loutere bewering toont geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

2.1.3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN